EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 22.10.2004
KOM(2004) 718 slutlig

2004/0251 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om vissa aspekter på medling i civilrättsliga tvister

{SEK(2004)1314}

(framlagt av kommissionen)

MOTIVERING

1. FÖRSLAGETS TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH SYFTE

1.1. Syfte

1.1.1. Att säkra en faktisk tillgång till rättslig prövning

En faktisk tillgång till rättslig prövning är ett av huvudmålen med EU:s politik för att upprätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där individer och företag inte hindras eller avskräcks från att utöva sina rättigheter på grund av att medlemsstaternas rättsliga och administrativa system är oförenliga eller komplicerade. Faktisk tillgång till rättslig prövning innefattar, i detta sammanhang, att främja att individer och företag har tillgång till lämpliga tvistlösningsmekanismer, inte enbart till rättsväsendet.

Det föreslagna direktivet innehåller två typer av bestämmelser som bidrar till att uppnå detta mål genom att de underlättar tillgång till tvistlösning. För det första bestämmelser som skall säkerställa att det råder ett gott samspel mellan medling och domstolsförfaranden genom att man inför gemensamma minimiregler inom gemenskapen för vissa centrala civilprocessrättsliga spörsmål. För det andra bestämmelser som ger medlemsstaternas domstolar verktyg för att aktivt främja medling, utan att för den skull göra medling obligatorisk eller koppla den till särskilda sanktioner.

Bestämmelser om själva medlingsprocessen och om utnämning eller auktorisation av medlare har inte tagits med i direktivet. Med hänsyn till synpunkterna på grönboken från 2002 och den senaste utvecklingen på nationell nivå är det inte uppenbart att lagstiftning är det mest gångbara politiska alternativet för att lösa sådana frågor. Kommissionen har alltså uteslutit lagstiftning om själva medlingsprocessen från förslaget, och i stället försökt att uppmuntra självreglering, även genom detta direktivförslag.

Under remissrundan om det preliminära utkastet till det här förslaget tillstyrkte de flesta av de tillfrågade valet av såväl de frågor som omfattas av förslaget som de frågor som har uteslutits från det. I förhållande till det preliminära utkastet har vissa ändringar, av främst redaktionell karaktär, gjorts i en del bestämmelser; dessa ändringar beskrivs närmare i avsnitt 3.

1.1.2. Ett gott samspel mellan medling och domstolsförfaranden

De frågor som tas upp i förslaget är främst sådana som inte kan lösas genom privata initiativ. Det gäller bland annat civilprocessrättsliga regler som kan påverka användningen av medling och dess effektivitet. Samspelet mellan medling och vanliga rättegångar i tvistemål kan bli aktuell i flera sammanhang. Några exempel:

– Parterna överväger att använda sig av medling omedelbart efter det att tvisten har uppstått som ett alternativ till att väcka talan. Om parterna väljer medling, men inte kan förlikas, inleds tvistemålsrättegången direkt efter det att medlingen har avslutats.

– Om en förlikning nås genom medling, kan det hända att en av parterna inte uppfyller sin del av överenskommelsen, vilket innebär att rättegång måste inledas i alla fall.

– Parterna väcker talan omedelbart efter det att tvisten har uppstått, utan att de (ännu) överväger att tillgripa medling.

För närvarande finns det flera osäkerhetsfaktorer i samspelet mellan medling och tvistemålsrättegång på grund av att nationella processrättsliga bestämmelser saknas eller skiljer sig åt. Sådana osäkerhetsfaktorer gör sig särskilt starkt gällande i fall med utländsk anknytning. Även om medling kan vara den lämpligaste formen av tvistlösning i ett visst fall, kan det på grund av dessa osäkerhetsfaktorer hända att parterna ändå väljer en traditionell tvistemålsrättegång. Ett fast regelverk, präglat av förutsebarhet, bör kunna bidra till att göra medling till ett likvärdigt alternativ till rättegång, där omständigheter kopplade till den konkreta tvisten har störst betydelse för parternas val av tvistlösningsmetod. Ett sådant regelverk bör också göra det möjligt för parterna att tillgripa rättegång för tvistens lösning, även om medlingsförsök görs.

1.1.3. Att främja medling

Värdet av en ökad användning av medling ligger främst i fördelarna hos detta slags tvistlösningsmekanism i sig: det är ett snabbare, enklare och kostnadseffektivare sätt att lösa tvister, där man kan ta hänsyn till fler av parternas intressen, där det finns en större chans att nå en överenskommelse som respekteras på frivillig väg och där en vänskaplig och långsiktig relation mellan parterna kan bevaras. Kommissionen anser att medling har en outnyttjad potential som tvistlösningsmetod och som ett sätt att ge individer och företag faktisk tillgång till rättslig prövning.

Gemenskapen har emellertid med nödvändighet en begränsad roll som främjare av medling. Den enda konkreta åtgärden för att främja medling i förslaget är medlemsstaternas skyldighet att tillåta domstolarna att föreslå parterna tvistlösning genom medling. Ett balanserat förhållande mellan medling och rättegång kommer dock även att bidra till att indirekt främja medling.

Strävandena att uppnå förslagets mål kan inte isoleras från själva tillhandahållandet av medlingstjänster. Frågan om medlingens kvalitet måste därför tas upp tillsammans med och som en följd av de andra bestämmelserna i direktivförslaget, som måste bygga på en tillräckligt hög nivå av ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna i tvister med anknytning till flera länder.

1.1.4. Förhållandet till strukturen hos medlemsstaternas rättsväsende

En av de fördelar som ofta nämns i samband med medling är att en ökad användning av denna tvistlösningsmetod kan minska belastningen på domstolsväsendet och därigenom korta ned de i många fall långa handläggningstiderna; i förlängningen kan man eventuellt spara offentliga resurser. Direktivförslaget försöker ju främja medling, och därmed kan det ha en positiv effekt i detta avseende. Det är emellertid inte något självändamål och det av flera skäl. För det första är rättsväsendets struktur en fråga där medlemsstaterna är exklusivt behöriga. För det andra, och viktigare, har medling i sig självt ett värde som en tvistlösningsmetod som individer och företag

lätt bör kunna använda sig av och som bör främjas oavsett dess förmåga att minska belastningen på domstolsväsendet. Kommissionen ser inte medling som ett alternativ till rättegång. Medling är snarare en av flera tvistlösningsmetoder som står till buds i det moderna samhället och den kan vara den lämpligaste metoden att lösa vissa, men långt ifrån alla, tvister. Det bör också betonas att möjligheten att använda alternativa tvistlösningsmetoder i allmänhet inte på något sätt minskar medlemsstaternas skyldighet att upprätthålla ett effektivt och rättvist rättsväsende, som uppfyller kraven i Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och är ett av de centrala fundamenten i ett demokratiskt samhälle.

1.1.5. Konsekvensbedömning

En preliminär konsekvensbedömning av det här förslaget gjordes i samband med kommissionens årliga politiska strategi för 2004. Förslaget har inte valts ut för en fördjupad konsekvensbedömning. Direktivförslaget syftar till att öka användningen av medling i EU, vilket skulle ha gynnsamma ekonomiska effekter genom att transaktionskostnaderna för individer och företag minskar tack vare snabbare och kostnadseffektivare tvistlösning. Medling kan också bidra till ett sundare ekonomiskt klimat och samhällsklimat genom att relationen mellan parterna kan bibehållas efter det att tvisten har lösts, i motsats till den söndring som ofta uppstår vid tvistlösning domstolsvägen. Samrådsprocessen och övrig beredning beskrivs i bilagan. I fråga om alternativa politiska möjligheter innehåller direktivförslaget främst civilprocessrättsliga regler och ändamålet kan inte uppnås genom någon annan form av politiskt verktyg.

1.2. Rättslig grund

Ändamålet med direktivförslaget och dess innehåll faller helt klart inom tillämpningsområdet för artikel 65 i EG-fördraget, eftersom det gäller civilprocessrättsliga regler; bestämmelserna om kvalitet och utbildning i artikel 4 är subsidiära till de övriga bestämmelserna. Direktivförslaget behövs för att den inre marknaden skall fungera väl, eftersom det är nödvändigt att se till dels att enskilda och företag som utövar de fyra friheterna har tillgång till tvistlösningsmekanismer, dels att det finns en faktisk möjlighet att erbjuda och nyttja medlingstjänster.

Såsom vi har påpekat i redogörelsen för förslagets syfte har behovet av gemenskapsåtgärder på detta område uppstått på grund av behovet att skapa rättssäkerhet under hela tvisten, oavsett om det i något skede visar sig att tvisten har anknytning till flera länder. För att se till att lagstiftningen är enhetlig är det därför nödvändigt att beakta viktiga faktorer i alla olika scenarier som kan tänkas när tvisten har uppstått (att medlingen lyckas alternativt misslyckas, att ett förlikningsavtal ingås som respekteras alternativt inte respekteras av båda parter, etc.).

I samband med alternativa tvistlösningsmetoder kan inverkan av gränsöverskridande anknytningsfaktorer potentiellt bli större än om man betraktar civilprocessrättsliga åtgärder isolerat. Man måste ta hänsyn till relevanta faktorer både vid tidpunkten för medlingen och när en tvistemålsrättegång eventuellt inleds. Även möjligheten att dessa faktorer ändras under tiden måste tas med i beräkningen. Anknytningen till ett annat land kan grunda sig på en eller båda parters hemvist eller driftställe, var medlingen äger rum eller var den behöriga domstolen är belägen. Själva medlingsavtalet kan vara underkastat en annan lag än den som reglerar det

ursprungliga rättsförhållandet, oavsett om detta har uppkommit på grund av lag eller avtal. En eventuell förlikning kan i sin tur vara underkastad lagen i ytterligare ett land. Slutligen måste förlikningen måhända verkställas i ytterligare en annan medlemsstat beroende på till exempel var gäldenärens tillgångar befinner sig vid tiden för verkställighet.

Det vore dock inte möjligt att begränsa förslagets räckvidd till att enbart avse undanröjande av hinder som skapas genom inslag av utländsk anknytning eller underlätta lösning av endast de tvister som har anknytning till utlandet, oavsett hur en sådan anknytning definieras.

Vid bedömningen av om medling är en lämplig tvistlösningsmetod i ett givet fall, utgör de gränsöverskridande anknytningsfaktorerna bara en av flera relevanta omständigheter som bör tas med i beräkningen. Till andra omständigheter hör tvistens art och fakta i målet samt faktorer såsom kostnader, tidsutdräkt och utsikterna till framgång. Att främja medling enbart vid tvister som har utländsk anknytning vore godtyckligt och skulle innebära en risk för diskriminering, eftersom domstolarna skulle föreslå medling till vissa parter uteslutande därför att dessa har hemvist på en viss ort. En begränsning av detta slag skulle dessutom onekligen innebära en väsentlig inskränkning av direktivets praktiska inverkan. Att göra tillämpningen av de civilprocessrättsliga regler som föreslås i direktivet beroende av att tvisten har gränsöverskridande inslag, skulle snarare leda till ökad rättsosäkerhet. Alternativt skulle en sådan begränsning i tillämpningsområdet göra direktivets tillämplighet beroende av parterna, som skulle kunna åstadkomma gränsöverskridande inslag genom val av medlare eller domstol för att därigenom kunna åberopa direktivets bestämmelser.

Det föreslagna direktivet kommer att bli en viktig del av lagstiftningen om medlingstjänster i gemenskapen. Det gäller såväl friheten att tillhandahålla tjänster i en annan medlemsstat som friheten att nyttja sådana tjänster. En begränsning till gränsöverskridande tvister skulle skapa två parallella regelverk, eventuellt rentav olika standarder, vad beträffar tillhandahållande och nyttjande av medlingstjänster, med risk för diskriminerande verkningar för både köpare och säljare av medlingstjänster. Sådana verkningar strider mot den inre marknadens principer och mot gemenskapens försök att förenkla lagstiftningen för såväl enskilda som företag.

Sammanfattningsvis anser kommissionen att införandet av ett krav på gränsöverskridande inslag skulle vara till hinder för att uppnå direktivets mål och ha en kontraproduktiv effekt på den inre marknadens goda funktion. Direktivet måste därför vara tillämpligt på alla situationer, oberoende av om det finns gränsöverskridande inslag när medlingen eller rättegången äger rum.

1.3. Subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna

Det finns ett behov av rättssäkerhet och förutsebarhet i situationer där det finns ett samband mellan medling och tvistemålsrättegång samt gränsöverskridande inslag. Det finns också ett behov av att se till att den inre marknaden för tillhandahållande och köp av medlingstjänster fungerar väl. Dessa mål med förslaget kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna. Gemenskapsåtgärder är effektivare än individuella initiativ från enskilda medlemsstater på grund av behovet

av konsekvens och grundläggande enhetliga regler som kan tillämpas både på gränsöverskridande och helt inhemska fall.

Förslagets bestämmelser går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målen. Ett direktiv har ansetts vara det lämpligaste instrumentet i detta fall, eftersom bestämmelserna är avsedda att uppnå vissa specifika mål, medan de överlåter åt medlemsstaternas att bestämma form och tillvägagångssätt för att uppnå dessa mål. Förslaget är också begränsat till frågor som endast kan lösas lagstiftningsvägen, medan frågor där privata lösningar är möjliga har uteslutits från tillämpningsområdet.

2. BAKGRUNDEN TILL FÖRSLAGET, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KOMMENTARER TILL DE ENSKILDA ARTIKLARNA

Det bifogade interna arbetsdokumentet innehåller ytterligare information om dessa frågor.

2004/0251 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om vissa aspekter på medling i civilrättsliga tvister

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 61 c och artikel 67.5 andra strecksatsen i detta,

med beaktande av kommissionens förslag[1],

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[2],

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget[3], och

av följande skäl:

(1) Gemenskapen har satt som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer garanteras. För att uppnå detta mål skall gemenskapen bland annat vidta åtgärder rörande civilrättsligt samarbete i den mån de behövs för att den inre marknaden skall fungera väl.

(2) Europeiska rådet uppmanade vid sitt möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 medlemsstaterna att skapa alternativa utomrättsliga förfaranden som ett led i skapandet av en bättre tillgång till rättvisa i Europa.

(3) Rådet antog år 2000 slutsatser om alternativa sätt för tvistlösning inom civil- och handelslagstiftning. Rådet konstaterade att fastställandet av grundläggande principer på detta område är ett viktigt steg för att göra det möjligt att utveckla väl fungerande utomrättsliga förfaranden för tvistlösning i ärenden av civil och kommersiell natur, vilket skulle förenkla och förbättra möjligheterna att få sin sak prövad.

(4) Europeiska kommissionen lade fram en grönbok 2002 med en kartläggning av läget i fråga om alternativa tvistlösningsmetoder i Europa, och inledde ett omfattande samråd med medlemsstaterna och berörda parter om möjliga sätt att främja användningen av medling.

(5) Målet att förbättra den faktiska tillgången till rättslig prövning, som är ett led i Europeiska unionens politik för att upprätta ett område med frihet, säkerhet och

---

1 EUT C , , s. .
2 EUT C , , s. .
3 EUT C , , s. .

rättvisa, bör omfatta tillgång till tvistlösning både i och utom domstol. Detta direktiv bör bidra till att den inre marknaden fungerar väl, i synnerhet vad beträffar tillhandahållande och nyttjande av medlingstjänster.

(6) Medling kan vara ett kostnadseffektivt och snabbt sätt att lösa civilrättsliga tvister utanför domstol med hjälp av förfaranden som är anpassade efter parternas behov. Det finns en större chans att förlikningar som ingåtts efter medling respekteras på frivillig väg och att en vänskaplig och långsiktig relation kan bevaras mellan parterna. Dessa fördelar är ännu mer framträdande i tvister som har anknytning till flera länder.

(7) Ramlagstiftning avseende i synnerhet viktiga aspekter på civilprocessen är därför nödvändig för att främja ytterligare användning av medling och för att se till att parter som tillgriper medling har ett förutsebart regelverk att falla tillbaka på.

(8) Detta direktiv bör omfatta förfaranden där två eller flera parter i en tvist bistås av en medlare i syfte att nå förlikning i tvisten. Det bör däremot inte omfatta förfaranden av dömande art såsom skiljeförfaranden, ombudsmannainstanser, konsumentklagomålssystem, expertbedömningar eller förfaranden som hanteras av instanser som utfärdar formella rekommendationer, oavsett om dessa är juridiskt bindande eller inte, om tvistens lösning.

(9) Det krävs en miniminivå av överensstämmelse mellan civilprocessuella regler när det gäller medlingens betydelse för preskriptionsfrister och hur medlarens tystnadsplikt skall skyddas vid en eventuell senare tvistemålsrättegång. Möjligheten för domstolarna att hänvisa parterna till medling bör också regleras, samtidigt som principen om att medling är frivillig måste upprätthållas.

(10) Det är viktigt att medling inte ses som ett sämre alternativ till rättegång i den meningen att en förlikning är beroende av parternas goda vilja för att kunna verkställas. Det är därför nödvändigt att se till att alla medlemsstater inför ett förfarande varigenom domstolar eller andra myndigheter kan fastställa en förlikning i en dom, ett beslut eller en officiell handling.

(11) En sådan möjlighet gör att förlikningar kan erkännas och verkställas i hela EU enligt de villkor som anges i EG-lagstiftningen om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar och beslut.

(12) För att uppnå en tillräcklig grad av förtroende mellan medlemsstaterna i fråga om tystnadsplikt, avbrytande av preskriptionsfrister och erkännande och verkställighet av förlikningar måste effektiva kvalitetskontrollmekanismer införas för tillhandahållande av medlingstjänster och utbildning av medlare.

(13) Dessa mekanismer och åtgärder, som skall fastställas av medlemsstaterna och får omfatta privata lösningar, bör syfta till att bevara medlingens flexibilitet och respektera partsautonomin. Kommissionen bör uppmuntra självreglering på EG-nivå bland annat genom utarbetandet av europeiska uppförandekoder för centrala aspekter på medling.

(14) På konsumentskyddets område antog kommissionen 2001 en formell rekommendation[4] som fastställer ett minimum av kvalitetskriterier som skall tillämpas av extrajudiciella organ som deltar i reglering av konsumenttvister som görs upp i godo. Det är lämpligt att alla medlare eller organisationer som berörs av rekommendationen iakttar dessa principer. För att se till att information om dessa organ sprids inrättar kommissionen en databas över extrajudiciella tvistlösningsmekanismer som medlemsstaterna anser iakttar principerna i rekommendationen.

(15) Detta direktiv respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns såsom allmänna gemenskapsrättsliga principer, bland annat i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Denna rättsakt syftar särskilt till att säkerställa att rätten till en rättvis rättegång iakttas fullt ut (artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna).

(16) Eftersom målen för detta direktiv inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå, kan gemenskapen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går förordningen inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

(17) [Förenade kungariket och Irland har meddelat att de önskar delta i beslutet om och tillämpningen av detta direktiv i enlighet med artikel 3 i protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning, som fogats till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. / Förenade kungariket och Irland deltar inte i beslutet om antagande av detta direktiv och direktivet är därför inte bindande för eller tillämpligt i dessa medlemsstater i enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning, som fogats till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.]

(18) Danmark deltar inte i beslutet om antagande av detta direktiv och direktivet är därför inte bindande för eller tillämpligt i Danmark i enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokollet om Danmarks ställning, som fogats till Fördraget om Europeiska unionen och Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1 – Syfte och tillämpningsområde

1. Syftet med detta direktiv är att underlätta tillgången till tvistlösning genom att främja användningen av medling och genom att säkra ett gott samspel mellan medling och domstolsförfaranden.

2. Detta direktiv är tillämpligt på civilrättens område.

---

[4] Kommissionens rekommendation av den 4 april 2001 om principer som skall tillämpas på extrajudiciella organ som deltar i reglering av konsumenttvister som görs upp i godo (EGT L 109, 19.4.2001, s. 56).

3. I detta direktiv avses med *medlemsstat* alla medlemsstater utom Danmark.

Artikel 2 – Definitioner

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

(a) *medling*: varje förfarande, oavsett beteckning, där en eller flera parter i en tvist bistås av en tredje man för att nå en överenskommelse om lösning av tvisten, och oavsett om förfarandet inleds av parterna, föreslås eller föreläggs av domstol eller föreskrivs i en medlemsstats nationella rätt.

Medling innefattar inte en domstols försök att få parterna att förlikas under handläggningen av en tvist i domstol.

(b) *medlare*: varje tredje man som genomför en medling, oavsett den tredje mannens beteckning eller yrke i den berörda medlemsstaten och oavsett på vilket sätt den tredje mannen har utsetts eller ombetts att fungera som medlare.

Artikel 3 – Hänskjutande till medling

1. En domstol där talan har väckts får, när det är lämpligt och med hänsyn till alla omständigheter i ärendet, uppmana parterna att använda medling för att lösa tvisten. Domstolen får under alla omständigheter kräva att parterna deltar i ett informationsmöte om användning av medling.

2. Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av nationell lagstiftning som gör medling obligatorisk eller som innebär att medling är förenad med fördelar eller påföljder, innan eller efter det att handläggningen i domstol har påbörjats, under förutsättning att sådan lagstiftning inte inkräktar på rätten till domstolsprövning, i synnerhet i situationer där en av parterna har hemvist i en annan medlemsstat än den där domstolen är belägen.

Artikel 4 – Kvalitetssäkring vid medling

1. Kommissionen och medlemsstaterna skall främja och uppmuntra att medlare och organisationer som erbjuder medlingstjänster utarbetar och ansluter sig till frivilliga uppförandekoder, både på gemenskapsnivå och på nationell nivå, och andra effektiva kvalitetskontrollmekanismer för tillhandahållande av medlingstjänster.

2. Medlemsstaterna skall främja och uppmuntra utbildning av medlare så att parter i en tvist skall kunna välja en medlare som effektivt kan bedriva medling på ett sätt som parterna har rätt att förvänta sig.

Artikel 5 – Verkställighet av förlikningar

1. Medlemsstaterna skall se till att domstolar eller myndigheter på ansökan av parterna kan fastställa en förlikning som nåtts genom medling i en dom, ett beslut, en officiell handling eller i någon annan form som gör förlikningen verkställbar på ett liknande

sätt som en dom enligt nationell lag, under förutsättning att förlikningen inte strider mot europeisk lag eller mot lagen i den medlemsstat där ansökan görs.

2. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om vilka domstolar eller myndigheter som är behöriga att ta emot en ansökan enligt punkt 1.

Artikel 6 – Tillåtlighet av bevisning i tvistemålsrättegångar

1. Medlare och alla andra personer som deltar i tillhandahållandet av medlingstjänster skall inte vittna eller lägga fram bevisning i tvistemålsrättegångar om något av följande:

   (a) En uppmaning från en part om att inleda medling eller det faktum att en part accepterade att delta i medling.

   (b) Åsikter eller förslag som en part har framfört vid medling med avseende på en eventuell förlikning i tvisten.

   (c) Utsagor eller medgivanden som en part har framfört under medlingen.

   (d) Förslag som har framförts av medlaren.

   (e) Det faktum att en part har förklarat sig villig att godta ett förslag till förlikning från medlaren.

   (f) En handling som enbart har utarbetats i medlingssyfte.

2. Punkt 1 skall tillämpas oavsett vilken form uppgifterna eller bevisningen har.

3. Röjande av sådana uppgifter som avses i punkt 1 får inte beslutas av en domstol eller annan dömande myndighet i en tvistemålsrättegång; om sådana uppgifter läggs fram som bevisning i strid med punkt 1, skall bevisningen anses som otillåten. Sådana uppgifter får dock röjas eller godtas som bevisning

   (a) i den mån det behövs för att fullgöra eller verkställa en förlikning som har nåtts som ett direkt resultat av medling,

   (b) av tvingande hänsyn till allmänintresset, i synnerhet när det behövs för att skydda barn eller förebygga fysisk eller psykisk skada på en person, eller

   (c) om medlaren och parterna går med på det.

4. Bestämmelserna i punkterna 1, 2 och 3 skall tillämpas oberoende av om domstolsförfarandet avser den tvist som är eller var föremål för medling.

5. Med förbehåll för punkt 1 blir bevisning som annars är tillåten i domstolsförfaranden inte otillåten på grund av att den har använts vid medling.

Artikel 7 – Avbrytande av tidsfrister

1. Preskriptionsfrister och andra tidsfrister för det anspråk som är föremål för medling skall avbrytas från och med den tidpunkt, efter det att tvisten har uppstått, då

   (a) parterna enas om att använda medling,

   (b) medling föreläggs av domstol, eller

   (c) en förpliktelse att använda medling uppkommer enligt en medlemsstats nationella lag.

2. Om medling har avslutats utan att någon förlikning har nåtts, börjar tidsfristen åter löpa från den tidpunkt då medlingen avslutades utan förlikning, räknat från den dag då den ena eller båda parterna eller medlaren förklarar att medlingen är avslutad eller i praktiken drar sig ur den. Fristen skall under alla omständigheter vara minst en månad från det att den åter börjar löpa, utom om det är fråga om en frist inom vilken talan måste väckas för att undvika att en interimistisk eller liknande åtgärd upphör att ha verkan eller återkallas.

Artikel 8 – Tillämpningsföreskrifter

Kommissionen skall offentliggöra de uppgifter om behöriga domstolar och myndigheter som medlemsstaterna har lämnat i enlighet med artikel 5.2.

Artikel 9 – Genomförande

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 september 2007 och skall genast underrätta kommissionen om detta.

2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

Artikel 10 – Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 11 – Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar	*På rådets vägnar*
Ordförande	*Ordförande*